

ρους πού θά εἶταν παραδεισένιοι. Μὰ σὸ "Άγιον Όρος δὲν πῆγα καὶ θά ἤθελα νὰ μάθω τί φτεριάνετε αὐτοῦ. Δὲ θά μπορέσεις ὅμως σὺ νὰ μοῦ τὰ διηγήσεις αὐτὰ γιὰ τὴν θά στολίσεις τὸν ἑαυτό σου καὶ τοὺς φίλους σου περίσσια καὶ θά βρῖσεις τὴν ἀντίθετη μερίδα. Αὐτὰ σὰς δὰ τὰ καμώματα ἔφεραν τοὺς Ρώσους σὸ "Άγιον Όρος.

— "Άς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ τὰ δύσκολα ζητήματα, φίλε μου. . . Δὲν τρώμε κανένα πεπόνι ;

— "Άκους ἐκεῖ ; "Έτσι σὲ θέλω, καλόγερε, νὰ εἶσαι φυσικός.

— Αὐξέντιε, φέρε μας κανένα ἀπὸ κεῖνα τὰ καλὰ πεπόνια πού φυλάει ὁ γούμενος σὸ καλλάρι, διάλεξε τὸ πιὸ γινωμένο. Φέρε μας καὶ κρασί.

— Καὶ ὕστερα πρέπει νὰ φεύγω γιὰ τὴ νύχτωσε.

Ὁ Αὐξέντιος τὸ καλογεροπαίδι, ὁ δόκιμος, πῆγε καὶ μᾶς ἔφερε ἕνα πεπόνι, καὶ ὁ καλόγερος τὸ ἔκοψε μὲ πολλή τέχνη καὶ τὸ φάγαμε καὶ ἤπιαμε καὶ κρασί.

Πῆρα τὸ μονοπάτι καὶ πηγαίνοντας στοχαζόμουν. Γιὰ μένα ἡ σκέψη καὶ οἱ ιδέες εἶναι τὸ φῶς πού φωτίζει τὸ δρόμο μου. Χωρὶς τὸ φῶς αὐτὸ δὲ θά μπορούσα νὰ ζήσω καὶ θά ἦταν τραγικὸ ἂν δὲν ἦταν ταιριασμένες ἡ σκέψη μου καὶ ἡ ζωὴ μου, καὶ ἂν πάλαιον ἀναμεταξύ τους ἀτέλειωτα. Ἡ ζωὴ μου πηγαίνει νὰ μοιάσει μὲ τίς ιδέες μου, ἡ καὶ ἀλλοῶς ἀπὸ τὴ ζωὴ μου βγαίνουν οἱ ιδέες μου πού φωτίζουν πάλι αὐτὲς τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν ἀλλάζουν. Δὲ χάνομαι σὲ τίς ιδέες μου γιὰ τὴν δὲν τίς πολιτεύω. Οἱ λυμένες ἀπὸ κάθε δεσμὸ μὲ τὴ ζωὴ μου ιδέες σέρνονται ἀπὸ κάτω ἄτια πού λέγονται πόθοι, καὶ οἱ πόθοι γεννοῦν κάτω φουσκάλιδες ἡ ἀερόστατα πού λέγονται ὄνειρα καὶ τὰ ὄνειρα εἶναι καπνός. Ὅταν ἀρχίζω νὰ πελαγόνω μὲς σὲ τίς ιδέες μου, ἡ ἔταν ἀρχίζει νὰ στερεῖται τὸ μυαλό μου, πιάνω μιὰ πέτρα, ἕνα δέντρο, τὸ χῶμα, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πῶς δὲν παραστρατίζω ἢ πῶς παραστρατίζω. Γι' αὐτὸ καταπιάνομαι καὶ σ' ἐνέργειες μέσα στοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἐνέργεια εἶναι ἀνάγκη, γιὰ νὰ μὴ χάνομαι, εἶναι ἀνάγκη καὶ γιὰ νὰ μὴ στερεῖται ἡ σκέψη μου. Τὸ μυαλό μου κουνιέται ὅπως πρέπει ὅταν ἐνεργῶ, καὶ τότε ἡ σκέψη φωτίζει τὴν ἐνέργειά μου, καὶ αὐτὴ πάλαι κανονίζει τὴ σκέψη μου.

Περπατώντας γοργὰ ἀνάμεσα στὰ χυμώδη καὶ σὲ τίς μεγάλες πέτρες πού κοίτονται σκόρπιες σὲ κελὶν τὸ μέρος, ἔφτασα βράδυ βράδυ στὴ Χώρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΔΑΣ

σάρκα του. Κ' ἔβγαίνει ἡ φωνὴ του μαζί μὲ τὴν ψυχὴ του, σφυρηχτὰ σὰν ψυχροκρητὸ.

— Εἶναι φοβερό, εἶναι φοβερό ὅτι λέω. Θὰ μὲ συχωρέσεις, πῆς θὰ μὲ συχωρέσεις, Χρυσούλα ; Ὁ! νάξερεις, νάξερεις ! Ὅλη μου ἡ ζωὴ χαμένη. Ἀφ' οὗτου σὲ γνωρίσα ἐνοίωσα πῶς ὅλη μου ἡ ζωὴ ὡς τὰ τώρα εἴτανε χαμένη. Πρῶτα εἰμωνα τυφλός. Τώρα καὶ στὰ πιὸ τιποτένια πράγματα πού εἶδα μαζί σου περιχύνεται δὲν ἔξω ποιά μπλὲ κι ἀστείρευτη πόληση.

Παραμιλοῦσε. Εἶχε πετάξει τὰ σεντόνια καὶ τὸ σῶμα του φάνηκε μὲς ἀπὸ τὴν ποκαμίσια κοκκαλιάρι καὶ φριχτό. Τὰ μάτια του αἰγάνε καὶ τὸν ἐπνιγε ὁ βῆχας κ' ἔτρεψε.

Παραμιλοῦσε. Δὲν ἤξερε τί ἔλεγε. "Έκλεισε, γελοῦσε, φώναζε—κουρέλι ἀνθρώπινο.

— Δὲν ξέρεις ἐσύ, δὲν ξέρεις. Εἶσαι ἀθώα ἐσύ, καὶ χαμογελάς καὶ μοῦ δίνεις τὸ χέρι. Κ' ἐγὼ ἀκούω τὰ βουδὰ παράπονα πού τρέχουνε σὰ σταλαχτίτες καὶ σὰ δάκρυα, ἀπὸ τὰ ἡλιοροδισμένα μάρμαρα τοῦ Κεραμεικοῦ. Θέ μου ! μοῦ φαίνεται θά τρελλαθῶ ! ἕνας πυρετός κάθεται ἀπάνω στὰ χεῖλιά μου σὰ σφαγίδα πυρίνη !.. Πονῶ ! Πονῶ ! Συχωρεσέ με, Χρυσούλα ! Χρυσούλα !

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.—Γιὰ τίς Ἐπαρχίας Δρ.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. Χρ. 10.

Γιὰ τίς Ἐπαρχίας δεχόμεστε καὶ τρίμηνης (2 Δρ. τὴν τριμηνία) συνδρομὴς.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἢ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συνδρομὴν του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πωλοῦνται σὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμὴ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδρόμου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηροδρόμου Ὁμόνοια), σὸ κιόσκι Γιαννοπούλου (Χαυτεῖα), σὸ βιβλιοπωλεῖα Ἑστίας Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, σὸ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, σὸν Πύργο σὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ὁ μπαμπούλας—Πῶς ἔκρινε ὁ κοσμάκης—
«Μιχὸς σύνδεσμος»—Οἱ συντεχνίες.

ΑΡΧΙΝΗΣΕ καὶ στὴ Βουλὴ καὶ σὸν τύπο νὰ χτυπιέται ὁ «Στρ. Σύνδεσμος». Καὶ μάλιστα μὲ κάποια χαρακτηριστικὰ ἀφοδιά, πού δείχνει πῶς ἀρχινῶς νὰ ξεπέφτει στὴν κοινὴ συνείδηση, νὰ χάνει τὸ γόντρο τοῦ μπαμπούλα πού τὸν κράτησε τρεῖς κι ἀπάνου μῆνες σὲ τέτλια ζηλεμένη περιωπῇ.

Ὁ «Στρ. Σύνδεσμος» ἔπαψε πιά νὰναι μπαμπούλας—ἴσως γιὰ τὸν δὲν τόνωσε πῶς τέτοιον ρόλο ἐπαιζε καὶ δὲ φρόντιζε νὰ μείνει μέσα σὸ ρόλο του. Μεσημέριος ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν του, μεθυσμένος ἀπὸ τοὺς τρεῖς κατωστὲς μικροπλητχίες, βγήκε στὰ φανερά, πολέμωσε στῆθος μὲ στῆθος, καὶ, καθὼς εἴτανε φυσικὸ, νικήθηκε. Ὁλέθριο στάθηκε γι' αὐτόν τὸ ζήτημα τοῦ Λαπαθιώτη. Τοῦλεψε τὸ διπλωματικόν, πού λέγε, τὰκτ καὶ τὸ φορτώθηκε τὸ ζήτημα αὐτὸ στὴ ράχη του. Καὶ δὲν μπόρεσε νὰν τὸ κρατήσῃ. Καὶ οἱ φοδέρεις καὶ τὰ «Ἀνάγκη εὐλικρινείας» του πού ἔαπολύσε τίς μέρες τῆς κρίσεως ξεσπάσανε σὸ τέλος σὰ σαπουνό-φουσκες.

Λυποῦμαστε γι' αὐτὸ, παραπολὺ λυποῦμαστε. Μὲ τὸ γονάτισμα, ἂν ὅχι ἀκόμα καὶ μὲ τὸ τελω-

— Μοῦ φωνάζατε, κ. Γοργία ; μοῦ φωνάζατε ;

— Ὁχι ! ὅχι... δὲ μίλησα... Εἶπα τίποτα ;...

Δὲν εἶπα τίποτα... Ὁχι... ὅχι...

Ὁ βῆχας ὄρμησε πάλι ἀπάνω του καὶ τὸ κραβᾶτι σείστηκε καὶ ὅταν μπόρεσε νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του, τὰ στήθια του σκιστήκανε δια ἀπομεία. Τὸν ἐνοίωθε ἡ Χρυσούλα νὰ διαλύνεται, νὰ φεύγει, σὰν κάποιους σκελετοὺς ἀρχαίους, πού βρίσκονται στὴ γῆς ὑπερ' ἀπὸ χιλιάδες χρόνια καὶ ὡς τοὺς χτυπήσει ὁ ἀέρας ὁ σημερινός κ' ἡ σημερινὴ ζωὴ, γίνονται θρύμματα καὶ σκόνη καὶ φεύγουν.

Κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς τὸ ποτήρι τὸ νερὸ καὶ τοῦλεγε νὰ πιεῖ καὶ θά ἤσυχάζει. Κι αὐτὸς ἤρεμα τῆς παραμέριζε τὸ χέρι καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ χεῖράματα.

Ἔβαλε τὸ χέρι του τὸ κοκκαλιάρικο, τὸ πεθαμένο, ἀπάνω στὰ μαλλιά τῆς Χρυσούλας καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Τίποτα. Ἐτρεψε λίγο μόνο. Πόσο τρομερὰ ἰγνώστους πρέπει νάμαστε γιὰ νὰ μὴ νοιώθουμε ἀπὸ κάποια μικρὰ τρεμουλιαζήματα χεριῶν πού μᾶς ἀγγίζουν, τοὺς μεγάλους σεισμούς πού γκρεμίζουν τόσες καὶ τόσες ψυχὲς καθεμὲρα γύρω μας !

Κάθεψε ἀργά, σερτὰ τὰ μαλλιά τῆς καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

Τικὸ σπᾶσιμο, τοῦ «Συνδέσμου» λιγοστεύει ὁ κάπως ἀόριστος φόβος πού συγκρατοῦσε τὰ πάντα ἴσαμε τὴν ὥρα μέσα σὲ κάποιον κύκλο ἠθικόν. Τώρα ἡ φανλοκρατία ἀνασκουμπώνει τὰ μανίκια τῆς κ' ἐτοιμάζεται νὰ μᾶς ξαναγῆξει σὸ φαῦλο κύκλο. Καὶ μιὰ καὶ ξαναπέσουμε σὲ δαύτονε, ὅχι πιά ἕνα εἰρηνικὸ καὶ καλοκάγαθο Γουδί, μὰ μιὰ ἀληθινὴ ἐπανόρθωσις θὰ μᾶς χρειαστεῖ γιὰ νὰ σωθοῦμε.

*

ΣΤΑ μάτια τοῦ κόσμου δ κ. Λαπαθιώτης εἶναι τὸ θῆμα ποῦπρεσε γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ «Σύνδεσμος»—ἂν, ἐννοεῖται, σωθεῖ. Ὁ Ρωμῖος δὲν εἶναι καθόλου ἡλίθιος, ὅπως τὸν φαντάζονται μερικοί, Ρωμιοὶ δυστυχῶς κι αὐτοί. Μόλις μαθεύτηκε λοιπὸν πῶς ὁ Λαπαθιώτης ἀποκηρύχθηκε ἀπὸ τὸ «Σύνδεσμον» γιὰ τὴν τάχα ξεφούρνισε ξαφνικὰ καὶ προδοτικὰ 208 προβιδιασμούς, ὁ κοσμάκης ἀμέσως ἔκαμε τὴν ἀκόλουθη σκέψη :

— Γιὰ νὰ προβιδιαστοῦν 208 ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοί, εἶναι δουλειὰ πού χρειάζεται κάμποσες μέρες γιὰ νὰ τοιμαστῇ. Πῶς λοιπὸν ἔρχονται καὶ μᾶς λένε πῶς ὁ Λαπαθιώτης τοὺς τοίμασε τοὺς προβιδιασμούς ; αὐτοὺς μυστικά, τοὺς ἔστειλε σὸ Παλάτι καὶ ὑπογραφήκανε καὶ ὕστερα σὸ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖο νὰ τυπωθοῦν, κι ὅλ' αὐτὰ σὲ μιᾷ μέρᾳ μέσα καὶ μυστικά ; Ὅχι καὶ μ' ἄλλα λόγια πῶς οἱ προβιδιασμοὶ εἰντοῦσαν ἔτοιμοι ἀπὸ μέρες καὶ τὸ μόνο λάθος τοῦ Λαπαθιώτη εἴτανε πού τοὺς ἔστειλε νὰ δημοσιευτοῦν πρὶν τελιωσῇ ἡ πολιτικὴ κρίσις. Ἄρα ὁ καυγᾶς γιὰ τὸ πᾶπλωμα.

Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο ὄρα βάφτηκε στὴν κοινὴ συνείδηση ὁ «Στρ. Σύνδεσμος».

*

ΚΑΙ τώρα ; Ὁ «Σύνδεσμος» μπορεῖ νὰ κερδίσει αὐριο μὲ καμιά φρόνιμη πράξη του ὅ,τι ἔχασε χτές. Μὰ ἂν τὸ κερδίσει, πρέπει νὰ φροντίσει καὶ νὰν τὸ φυλάξῃ. Καὶ γιὰ νὰν τὸ φυλάξῃ, πρέπει ἐν' ἀνασυσταθεί, καθὼς λένε, ὅλη. νάλλαξῃ τὸν ἐσωτερικὸν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ νὰνολογήσῃ ἄλλη ταχτική.

Μιὰ ἰδέα πολὺ σωστὴ διαβάσαμε τοῦτες τίς μέρες σὸν «Κήρυκα» τοῦ Βόλου. Στὸ «Σύνδεσμον» μέσα, λείει ὁ «Κήρυκα», χρειάζοντοσαν κ' ἕνα δυὸ διαλεκτοὶ πολιτικοὶ νὰ

(Πῶς μπόρεσε τόσο ἀδύνατη καρδιά, νὰ κρατηθεῖ καὶ νὰ μὴ σπάσει ;)

— Ἐτσι θ' ἀργοχάδεψε καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά τοῦ ὁμορφου Φαίδωνα τὸ γέρι καὶ πολυῖερο χέρι τοῦ Σωκράτη, τὸ μελισσταλαχτὸ ἐκεῖνο δέλι τοῦ μυστικοῦ πνευματικοῦ δέπνου πού πρόσφερε τῶν μαθητῶν του σὸν ἀποχωρισμό.

— Ἀδύριον ἴσως, ὦ Φαίδων, τὰς καλὰς κόμας ἀποκερεῖ.

— Ἐοικεν, ὦ Σώκρατες.

Σεμνός, ἀλαφροκοκκινίζοντας ἀπὸ ντροπαλότην ὁ Ἀθηναῖος ἔφηβος ἔσκυψε τὰ καλὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλιά του τ' ἄλικά κ' εἶπε μὲ μιὰ βαθύτατη, συγκρατημένη τρυφερότητα :

— «Ἐοικεν, ὦ Σώκρατες». Τίποτ' ἄλλο. Ὅτε θεατρικὴς χερνομίαις, οὔτε φανφαράνικα, πομπώδεια ξεφωνητὰ.

Κι ὁ δύστυχος Γοργίας πού χαδεύοντες τὰ μαλλιά τῆς ὁμορφῆς Χρυσούλας, θυμήθηκε ὅλη αὐτὴ τὴν δλύμπια θλιμένη σκηνὴ πού ξετυλίχτηκε μέσα σὸ ἀττικὸ φῶς, ἀναστέναξε.

Κ' ἡ Χρυσούλα πού βιαζότανε νὰ γυρίσῃ τώρα σπῆτι τῆς, γοργοσάλεψε θέλοντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χάδεμα τοῦ Γοργία.

— Βιάζεστε, Χρυσούλα ;

— Ναι, ναί, πρέπει νὰ πάω σπῆτι. Πρέπει νὰ φύγω. Βιάζομαι.

Ὁ Γοργίας χαμογίλασε κι ὡς εἶδε τὴν πάρτα νὰ κλεῖ, ἔσκυψε κι ἄκουσε τὰ βήματα τῆς Χρυσούλας πού ἀλαργαίνανε μέσα σὸ διάδρομο καὶ καταβαίνανε τίς σκάλες καὶ σήνανε.

Καὶ σὰν ποσθήσανε, ρήχτηκε ἀπάνω σὸ κραβᾶτι του κι ἀγκάλιασε μὲ τὰ δυὸ του τὰ χέρια τὸ προσκεφάλι σφιχτὰ, σφιχτὰ, σὰ νὰ εἴτανε γυναικία, κι ἄρχισε νὰ κλαίει. Χωρὶς κανένα θόρυβο—νὰ κλαίει, νὰ κλαίει.

(Ἀκολουθεῖ)

συμβουλευόμενοι και να οδηγούν. Κι ο «Σύνδεσμος» έτσι θα παύει πιά να είναι καθαρά «Στρατιωτικός», θα βγαίνει τὸν οίκογενειακό του χαρακτήρα, θὰ γινόνταν μιχτός, ἕνα εἶδος «Λαϊκοστρατιωτικὸς Σύνδεσμος», ποὺ καὶ πλεονέκτημα θὰ ἐνεργήσει καὶ περισσότερη ἐμπιστοσύνη θὰν τοῦχε ὁ λαός, ἀπὸ μίση θὰ βρισκόντουσαν κι ἀντιπρόσωποι δικοὶ του.

Πάντα ὁ λαός (κι ἔξ τὸ ποῦμα, ἀπὸ ὃ «Σύνδεσμος» μᾶς φωνάζει πὼς ὑπάρχει ἡ Ἀνάγκη εἰλικρινείας) δὲν πολυμυστεύεται τὸ σπαθὶ γιὰ τὸ φοβάται πὼς δουλεύει γιὰ λογαριασμό του.

*

Οἱ Συντεχνίες τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ ζητήσανε μ' ἀναφορά τους εἰς τὴν Βασιλὶά νὰ μνηστευτεῖ ὁ Τυπάλδος κ' οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ. Οἱ τριανταεφτά πρέδροί τους, ποὺ ὑπογράψανε τὴν ἀναφορά, ζητᾶνε τὴν ἀμνηστία ἑκάστην τῆς κοινωνικῆς ἡραμίας καὶ τάξεως, ὅχι ὅμως καὶ γιὰ τὴν, καθὼς εἶναι καὶ σωστό, σὰ μιὰ χώρα ἐπαναστατημένη, σὰν τὴ δική μας, δὲν μπορεῖ νὰ κριθεῖ ἕνα ἐπεισόδιο τῆς ἐπαναστάσεως ἀπὸ ταχτικὸ δικαστήριον, μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει ἐπαναστατικὸ δικαστήριον γιὰ νὰν τὸ κρίνει.

Οἱ Πρόεδροι στὴν ἀναφορά τους μιλᾶνε καὶ γιὰ τὸ ἀδιάδημα κατὰ τοῦ καθεστώτος. Ποιανὸ καθεστῶτος; Τοῦ ἐπαναστατικῆς βέβαια, ἐξὸν κι ἂν ξεχάσανε οἱ κκ. Πρόεδροι πὼς ὅταν ἔγινε τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Ναυτικοῦ βρισκόμαστε σὲ καθαρή ἐπανάσταση.

Ὅσο αὐτὸ ποὺ ζητᾶνε οἱ συντεχνίες μὲ τὴν ἀναφορά εἶναι ἡ καλύτερη καὶ ἡ πιὸ ἀκίντη λύση ποὺ πρέπει, γιὰ πολλοὺς καὶ σοβαροὺς λόγους, νὰ δοθεῖ σὲ ναυτικὸ ἐπεισόδιο.

Μιὰ δίκη δὲν ξέρουμε πόσα ζιζάνια θὰ βγάλει στὴ μέση καὶ ποῦ μπορεῖ νὰ σπρώξει τὰ πράγματα.

‘ΟΙ ΛΟΞΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΙ.

(Μιὰ κρίση τοῦ κ. Clément)

‘Ο φωτεινὸς μας φίλος καθηγητὴς κ. Clément ἔστειλε σὸν συγγραφέα τῶν «Λοξῶν Στρατοκόπων» Στέφανο Ραμὰ τὸ ἀκόλουθον γράμμα:

«Διέβλεπα τὴν ἀνάγκη τοῦ βιβλίου σας «Οἱ Λοξοί Στρατοκόποι». Πῶς ζυγνῆτε τὴ ζωὴν φροντίζετε καὶ μοῦ γέννησε τὴν εὐγενικὴν χαρὰ ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ ἔργο συνετὰ στοχασμένο, στερεὰ συνθεμένο, καὶ τεχνικὰ γραμμένο. Ἀραδιάζετε τίς ἀλήθειες ποὺ εἶναι χρειαὶ νὰ νικήσουν γιὰ νὰ ξαναγεννηθῇ δικονομικὰ, ἠθικὰ, πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ ἡ Ἑλλάς. Παρὰ πολὺ ἀληθεύει πὼς ὁ δασκαλισμὸς ἐπηρεάζει, μὲ μιὰ ὀλέθρια ἐπιρροή, τὴν ἐθνικὴν ζωὴν. Βίβλιον εἶναι πὼς ἐνὸς ἡ ἐπίσημη Παιδεία δὲ βασίζεται ἀπὸ νου στὴ μητρικὴ γλῶσσα, πὼς ἐνὸς ἡ τεχνικὴ γλῶσσα, ἡ λεγόμενη καθαρεύουσα, τρώει μέσα στὰ σκολειὰ τὸν πολύτιμον καιρὸ ποὺ θάπρεπε νὰ εἶναι ἀφιερωμένος στὴ σπουδὴ τῶν ὠφέλιμων ἐπιστημῶν, βέβαιον πὼς κανεὶς δὲ θὰ μπορῇ νὰ ἐπιζῇ καμιά πραχτικὴ μόρφωση, μήτε τοῦ λαοῦ, μήτε τῶ διαλεχτῶν.

Νὰ τὸ κακό. Τὸ γιαντρικὸ ποὺ δείχνετε εἶναι ἡ ἔνωση καὶ ἡ ἐνέργεια ὅλων τῶν φωτισμένων ἀνθρώπων ποὺ καταλάβαινε καὶ πετάξαν ἀπὸ πᾶνους τοὺς τὸ ἀνώφελο βάρος τῶν παλιῶν ιδεῶν καὶ θρέψανε καινούριον μυαλό, σπουδάζοντας τὴ ζωὴ καὶ μορφώνοντας τὴ σκέψη.

Τὸ γιαντρικὸ θὰ εἶναι, βέβαιον, ἀποτελεσματικὸ μὰ ἡ δυσκολία βρίσκεται σὲ τοῦτο· πὼς θὰ βρεθοῦνε τὰ συστατικὰ ποὺ θὰ τὸ συνθέσουν τὸ γιαντρικόν, δηλαδὴ ἕνας ἀριθμὸς Λοξῶν ἀρκετὰ σημαντικὸς γιὰ νὰ συγκροτήσῃ τὸ ριζοσπαστικόν—προοδευτικόν—ἐθνικὸ κόμμα ποὺ θὰ φέρῃ μιὰν ὥρ' ἀρχήτερα τὴ διανοητικὴ ἐπανάσταση καὶ θὰ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὁ κόσμος πὼς τὰ συμφέροντα τὰ ἰδιωτικὰ εἶναι ἀ- ξεχώριστα ἀπὸ τὰ γενικὰ συμφέροντα.

Ἐνα βιβλίο σὰν τὸ δικό σας, φτάνει κανεὶς νὰ τὸ μελετήσῃ προσεχτικὰ καὶ ἀμερόληπτα, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ κερδίσῃ πολλῶν τίς γνώμες ἀπάνου στὸ ζήτημα τοῦτο. Δὲν εἶναι μονάχα τοῦ χειροῦ τὸ σπρώξιμον ποὺ διορίζει τὴν κίνησιν τῆς μευδιασμένης βαρομετρικῆς βελόνης· εἶναι καὶ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ ἐπιρροὴ ποὺ τὴν κάνει νὰ προχωρῇ πρὸς τὴ σταθερὴ καλοκαιριά. Τὸ βιβλίο σας δὲν εἶναι μόνον καλογραμμένο, μὰ εἶναι καὶ βιβλίο ποὺ θὰ κάμῃ καλὸ.

Σὰς συγχαίρω καὶ μένω μὲ ὑπόληψιν μεγάλη

E. CLÉMENT

καθηγητῆς

Nice κτλ.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Ἡ Μοῖρα μου ἡ μαυρόφυκη μὰ καὶ ἡ δακρυογεννήτρα,

μὲ λάμψας λύσσα, μὲ ἄφρισμα τρισκόταδον δαιμόνον
μ' ἔσυρε μὲς στὰ τρίστρατα ἡ ψυχοκαταλύτρα
καὶ πῆγε καὶ μὲ κάρφωσε στὸν Κάβκασο τοῦ πόνου.

Καὶ μ' ἄφρισε. Καί, ὦ καημοὶ ἀβάσταχτοι καὶ ὦ δάκρυα!

παντέρμο τώρα δέρνει με τῆς θλίψης τὸ δρολόπι
καὶ βλέπω - τέτια ἡ τύχη μου! —ρηγμένους καὶ στὴν ἄκρια

νὰ τρώγει μου τὰ σωθικά ὁ ἀγιοῦπας—ἡ Ἀγάπη.

Λευκάδα.

ΑΛΚΑΙΟΣ

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. Ν. Δύτρα).

—Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μὲ εἰκόνες

Τυπώθηκε στὴ Λόντρα, σὲ διαλεχτὸ χαρτὶ καὶ εἶναι καλλιτεχνικὰ δεμένο.

Πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας» δρ. 3,50.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΣΤΟ ΒΟΥΡΚΟ

«Δράμα οἰκογενειακὸν εἰς πράξεις 3»

Συγγραφέας: Κ. Λαδόπουλος

Τὰ ἔργα τῆς φαντασίας γιὰ νὰ πάρουν ψυχὴ καὶ σάρκα ἀνάγκη εἶναι νὰ παρουσιάζονται μὲ τὸ ντύμα τῆς πραγματικότητος. Ὁ τρόπος ποὺ ἡ φαντασία θὰ ντυθῇ τὸ φόρεμα τῆς πραγματικότητος εἶναι αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε Τέχνη. Ἡ ἀληθινὴ Τέχνη παίρνει νὰ ζουγραφίσῃ τὴν πραγματικότητα ἀπὸ τὴ μεριά ποὺ τῆς ἀξίζει καὶ ποὺ τὴν ὑπερετεῖ σὲ σκοπὸ τῆς. Κάθε τι ποὺ δὲν τὴν ἐνδιαφέρει τὸ ἀπορρίχτει, ἀδιάφορον ἂν κι αὐτὸ εἶναι ζωντανὴ πραγματικότητα.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο φαίνεται πὼς ἔφυγε τὴν ἀντίληψιν τοῦ συγγραφέα τοῦ καινούριου ἔργου «Στὸ βούρκο» ποὺ παίχτηκε τὴν περασμένην βδομάδα στὸ χερσινιάτικο θέατρο «Πανελλήνιον». Ὁ κ. Κ. Λαδόπουλος ἀνέβασε πάνου στὴ σκηνὴ κουδέντες ποὺ μπορούσανε βλότελα νὰ λείψουν δίχως νὰ ταραχθῇ ὁ μῦθος τοῦ ἔργου. Γιατὶ καὶ οἱ χωρὶς σημασίαν τυπικὰς ὁμιλίαι καὶ οἱ ἀνοήσιες ποὺ πολλὰς φορὰς συναπαντιοῦνται στὴν καθημερινὴν ζωὴ, πὼς μπορούνε νὰ συντρέχουν στὴν Τέχνη, ὅταν μέλιστα δὲν ἔχουνε καὶ καμιά σχέση μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ὑπόθεσης,

ἐξὸν ἀπὸ τὴ σκέψιν τῆς ἀδυναμίας τοῦ συγγραφέα; Καὶ πὼς μπορεῖ νὰ στέκεται στὸν προορισμὸ τῆς ἡ Τέχνης, ποὺ μὲ τὸ νόημα τῆς βρίσκονται δεμένες ἡ φυσικότητα κ' ἡ ἀπλότητα, ὅταν στηρίζεται ὁ μῦθος σὲ φανερῶματα στὴ σκηνὴ τῶν προσώπων γιὰ τὸ θέλει ὁ συγγραφέας, ὅχι ὅμως καὶ ὁ φυσικὸς ζετυλισμὸς τῆς ὑπόθεσης;

*

Ὁ Γεώργιος Λώρης τὴν ἐποχὴ ποὺ σπούδαζε στὸ Παρίσι, ἀπαντᾷ μιὰ κόρη Ἀθηναία, τὴ Μυρτώ, ποὺ εἶχε βρεθεῖ μὲ τὴν οἰκογένειάν της ἐκεῖ, ταξιδεύοντας, κ' ἡ ἀγάπη ποὺ γεννήθηκε στοὺς δύο νέους τέλειωσε μὲ γάμο. Ὁ Λώρης σπατάλησε τὴν προικὰ τῆς Μυρτῶς μέσα σὲ τρία χρόνια, κι ἀναγκάστηκε νὰ πλαστογράψῃ κάτου ἀπὸ μιὰ συναλλαγματικὴ τὴν ὑπογραφή τοῦ παθεροῦ του καὶ νὰ τήνε προσεφλήσῃ στὸ Κρεντί Λουναὶ τοῦ Παρισιῶ, νὰ πάρῃ τὰ χρήματα κ' ἐβρῇ στὴν Ἀθήνα. Ὅλη ὁμῶς αὐτὴ ἡ κακαστροφή ἐλπίζει πὼς θὰ διορθωθῇ ἂν τελειώσῃ μιὰ σύμβαση μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἑταιρίας «τῶν Θελασσίων Διαπορθμεύσεων» γιὰ τὴ μεταφορὰ ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ κατευθεῖαν στὴς Ἰντίες, ποὺ θὰ συντόμευε ἀρκετὰ τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἔνωση τῆς γραμμῆς τῶν Ἑλληνικῶν σιδηροδρόμων μὲ τοὺς Τουρκικοὺς, ποὺ εἶχε τελειώσῃ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ. Ἡ μεσιτεία τοῦ εἴτανε τρακόσες χιλιάδες φράγκα. Ἡ Κυβέρνησις δέχτηκε τὴ σύμβαση, καὶ μονάχα ὁ Μᾶξ Λατοῦρ, ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν κεφαλαιούχων εἴτανε ἀσύφωνος ἀκόμα σὲ μερικὰς λεπτομέρειες. Στὰ χέρια τοῦ εἴτανε ἡ τύχη τοῦ Λώρη. Ὁ Μᾶξ Λατοῦρ στὶς συχνὰς τοῦ ἐπίσκεψες στὸ σπίτι τοῦ Λώρη, μ' ὅλα τὰ περασμένα του χρόνια, ἐρωτεύετο τρελλὰ τὴν ὁμορφὴν Μυρτῶν, καὶ ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ἡ Κυβέρνησις δὲ δέχεται νὰ ὑποχωρήσῃ στὶς λεπτομέρειες ποὺ ζητοῦσε γιὰ τὸ συμφέρον τῶν κεφαλαιούχων, ἀποφασίζει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Πόλιν, κ' ἐρχεται ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸ Λώρη. Ὁ Λώρης εἰδοποιημένος ἀπὸ τὸ Μᾶξ Λατοῦρ γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆς, καὶ ξέροντας τὴν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὴ γυναῖκα του, ἐξηγεῖ στὴ Μυρτῶ τὴν οἰκονομικὴν του καταστροφὴν καὶ θέλει νὰ τήνε πείσει νὰ δεχθῇ νὰ παίξῃ στὸ Λατοῦρ μιὰ φάρσα, μιὰ κωμῶδιον. Νὰ φανῇ πὼς ὑποχωρεῖ στὶς ἐρωτικὰς τοῦ ἐκδήλωσες καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὑπογράψῃ τὸ κείμενον τῆς περίφημης σύμβασης. Ἡ Μυρτῶ ἀρνιέται μὲ ἀγανάκτησιν, καὶ τότες ὁ Λώρης βάνει σ' ἐνέργειαν σατανικὸν σκίδιον. Ὑπνωτίζει τὴ Μυρτῶν—συνήθειαν τοῦ παλιᾶ—καὶ τὴ διατάζει νὰ κάμῃ ὅ,τι ἀρνιότανε ζυγνῆτῃ. Ὁ Μᾶξ Λατοῦρ ἐρχεται τὴ στιγμὴν ποὺ ὁ Λώρης προφασίζεται μιὰ δουλειὰ καὶ φεύγει. Ἡ Μυρτῶ τοῦ παραδίδεται κι αὐτὸς ὑπογράφει τὴ σύμβαση. Τὴν ἄλλην μέραν ποὺ ὁ Λώρης δίνει μεγάλο χορὸν, γιὰ τὸ εὐτυχισμένον γεγονός, ἡ Μυρτῶ ὅστερ' ἀπὸ ἕνα διάλογο μὲ τὸ Μᾶξ Λατοῦρ, μαθαίνει τὴν ἀτιμίαν της καὶ σὲ στιγμὴν ὑπέρτατης ἀηδίας γιὰ τὸν ἄντρα ποὺ τόσο ἀγάπησε καὶ ποὺ αὐτὸς τόσο ταπεινὰ τὴν ἔσυρε στὸ βούρκο, ὕψωνει χερί δικαιοσύνης καὶ σκοτώνει τὸ Λώρη μὲ μιὰ πιστολιά... *

Ἡ ἔνωση τῆς γραμμῆς τῶν Τουρκικῶν σιδηροδρόμων μὲ τοὺς δικούς μας, ἡ συντομία τοῦ ταξιδίου γιὰ τίς Ἰντίες, τὸ πέρασμα τοῦ ὑπνωτιστοῦ Λεμπλὰν μὲ τὸ σκούζι τοῦ Μιλδόνα, ὅλα γεγονότα τοῦ χρόνου ποὺ μᾶς πέρασε, ἔδωσαν θέμα σὲ συγγραφὰ γύρω ἀπὸ μιὰ κοινὴ ὑπόθεσιν νὰ πλέξῃ τὸ